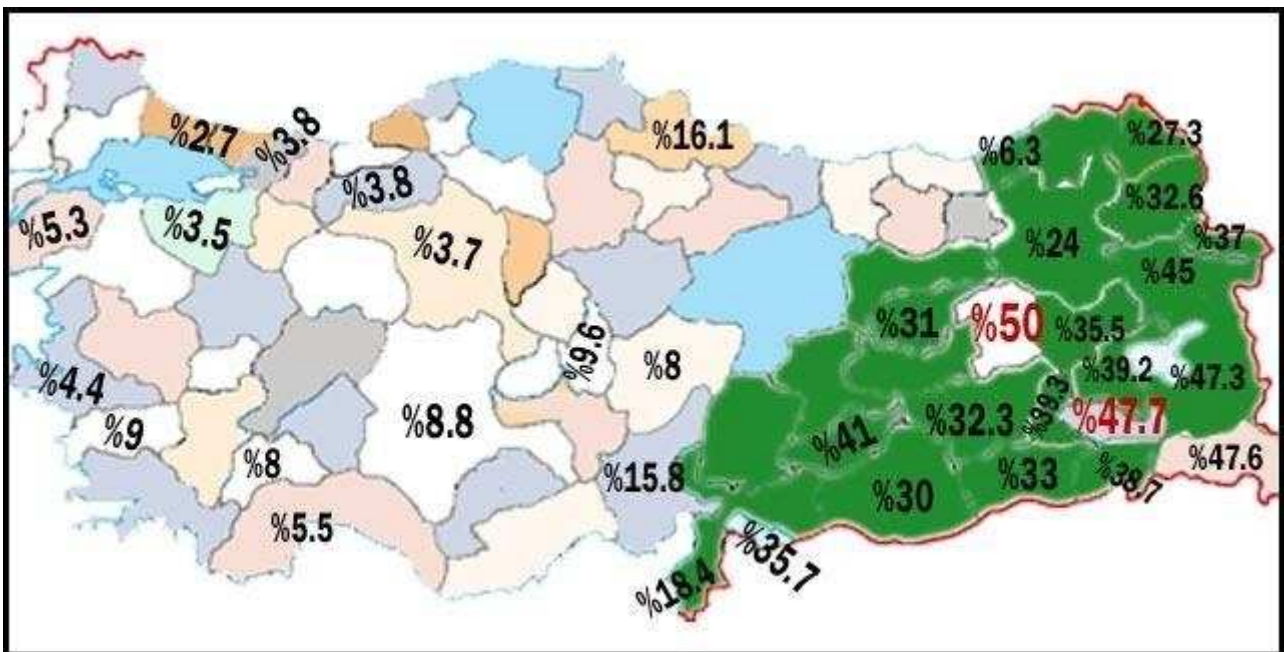

Fiyatı: 1 YTL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

Patronlar kendi çıkarlarını dayatıyor,
hükümetler de bunu gözetiyor!

İnsanca bir yaşam için mücadeleden başka yol yok!

Türkiye'nin resmi yoksulluk haritası

Merkez Bankası başkanını, çok “önemli” toplantıya çağıran TÜSİAD’lı patronlar, enflasyondan şikayet edip, işçilik maliyetlerinin yükseldiğini söylediler. Basının yazdığına göre Merkez Bankası başkanı, “domatesin fiyatı düşerse, işçiye fazla zam vermeniz gerekmez” diye cevap vermiş! Domatesin fiyatı düştü ama zaten patronların işçi ücretlerini kısmak için bahaneye ihtiyaçları mı var?

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

Sınıf Mücadelesi, işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.

Sınıf Mücadelesi, insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.

Sınıf Mücadelesi, kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.

Sınıf Mücadelesi, sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.

Sınıf Mücadelesi, tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.

Sınıf Mücadelesi, uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.

Sınıf Mücadelesi'nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdır; enternasyonalist komünisttirler.

Başyazının devamı:

Ekonomiden sorumlu bakanlardan biri olan Şimşek ; "ekonomi çok güçlü, kriz dönemine ait tedbiri kaldırdık... enflasyon kaygısı henüz taşımıyoruz. Enflasyondaki mevsimsel bazı meyve sebze ürünlerinin etkisini kaldırırsanız, yüzde 6 rakamına iniyorsunuz. Hatta çekirdek enflasyona bakarsanız, şu anda yüzde 3 civarında" açıklaması yaptığını takip eden hafta enflasyon rakamları açıklandı: Eylül'de, yıllık yüzde 9 civarında olan enflasyon, Ekim'de yıllık yüzde 8 civarında çıktı.

Demek ki bakanlar ne söylese, tersi oluyor. Bakan bu açıklamayı, yeni bütçe hazırlıkları çerçevesinde içki ve sigaradaki KDV zammını açıklarken yapmış ve eklemişti, "yeni yıla zamları girmeyeceğiz".

Zaten bütün zamları yaptılar! Üstelik, tecrübeye bakıp tersi olacağını da düşünebiliriz.

En büyük zam, sözde yeni tarife getirilen ve günde 700 bin kişinin kullandığı metrobüs ücretine geldi.

Zam fırtınası yeni değil, önce et ile başladı, ardından sebze-meyve ile devam etti, ekmeğe zam tartışması ve sonra alkoldeki KDV artışı ve şimdi de ulaşım zammı geldi.İstanbul'da tam biletle yolculuk ücreti, yüzde 10 ile 30 arasında artırıldı.

Ama ücretlerde en ufak bir artış olmadığı gibi yeni yılda gelecek artış da, bir aylık enflasyonu veya sadece bir alandaki zammı karşılamaya yetmez.

Örneğin 2 milyon civarındaki memurun maaşı da yüzde 4 artacak. 65 yaşını geçmiş 1 milyon 334 binini aşkın muhtacın aylığı ise 96 liradan 4 lira artarak, 100 liraya çıkacak. Hükümet üyeleri, milyonlarca emekçinin, kendi laflarıyla oyalanmasını bekliyor! Emekçileri, Hiçbir şey anlamaz yerine koyuyorlar.

Ücretlilerin, emeklilerin, yani nüfusun yüzde 40'ı eklemek ve makarna ile besleniyor. Yoksulluk arttıkça bu oran yüzde 70'lere çıkıyor.

Siyasi yöneticiler, her fırsatta Türkiye ekonomisinin büyüdüğünden, krizden etkilenmediğinden bahsediyorlar. Türkiye, dünyanın 17'inci ekonomisi, dış ticareti, son 7 yılda beşe katlandı. Oysa emekçilerin satın alma gücü ve yaşam düzeyi açısından, son sıralara ilerliyor, yoksulluğun artışında ise dünya birinciliğine oynuyor.

Bunun bir nedeni de resmi rakamların aksına azalmayan işsiz sayısıdır. Üstelik, emekçilere dayatılan çalışma şartları da sürekli kötüleştiği için iş kazaları da sürekli artıyor. Neredeyse her gün ortalama iki işçi ölüyor.

İşte bu düzenin getirdikleri: Bir sınıf için yani patronlar için her şey iyiye giderken, her şeyi üreten işçi sınıfı için kötüye gidiyor.

Bu duruma daha fazla katlanmak için Hiçbir neden yok. Milyonlarca emekçinin, bu sorumsuz bakanları defedip gerçek çözümler üretecek ve uygulayacak bir düzen kurmaları mümkündür. (05.11.2010)

Emekçinin Gündemi

İktidar olamayan CHP'de yine iktidar kavgası!

CHP içinde, halkoylaması nedeniyle duran tartışma, yeniden alevlendi. Deniz Baykal'ın tasfiyesi, sadece kişi değişimi değil, siyaset değişiminin gereği idi. İşte bu yeni siyasetin, parti içindeki kadroları, son halini alıyor.

2008 yılındaki CHP kurultayında Deniz Baykal, genel başkan iken, parti yönetimini tek başına belirlemek için, bir tüzük değişikliğine gitmiş, parti yönetimini belirlemeyi kendi tekeline almıştı. Ancak bu tüzük maddesinin uygulanması, parti için dengeler nediniyle ertelendi ve uygulanmadı.

İşte, Yargıtay, bu tüzük maddesinin uygulanmasını istedi. Şimdi, Kılıçdaroğlu parti başkanı olduğu için, bu tüzük onun çıkarına oldu.

Demokrasi ve “halkçı yönetim”den bahseden Kılıçdaroğlu, bu tüzük maddesini kullanarak, parti yönetimini istediği gibi oluşturdu. Bu kararı açıklamasına şöyle başladı: “CHP, devrimcilerin partisidir.”

Evet, Kılıçdaroğlu kendi devrimini yaptı! Ama bu neye, kime yarayacak?

Geçtiğimiz hafta, hükümet, devlet kadroları, generaller ve medya, bir avuç ayrıcalıklının 29 Ekim eğlencelerini konuştu. Aynı gün Kılıçdaroğlu, Paşabahçe Devlet Hastanesi'nden işten çıkarılan ve işe geri dönmek için açlık grevi yapan taşeron işçisiyle görüşmeye gitti. Ve bunun reklamını yaptı: “Biz o akşam Paşabahçe'ye gittik... Sen kendi çocuklarına beş yıldızlı otellerde

düğün yaparken, o kadını çadırda görmek seni sıkıyor mu? Tüm taşeron işçilere sesleniyorum, sizin eviniz CHP'dir. Çünkü biz emekten, üretenden yanayız. Yiyicilerden yana değiliz. Taşeron işçilerimiz Zonguldak'ı unutmasın. Orada ölenler de taşeron işçilerdi. CHP iktidarında hiçbir işçi taşeronu emanet edilmeyecek. Kadrolarını vereceğiz, çalışacaklar. Çünkü biz emekten yanayız.”

Kılıçdaroğlu CHP yönetimine geldiğinden beri,

sonra, evine yakın bir sağlık ocağında sözleşmeli olarak işe geri dönen, Paşabahçe Devlet Hastanesi işçisinin durumu örnektir.

Daha önce küçük “müteahhitler partisi” olarak -ki en çok taşeron işçileri onlarda nitelendirilen CHP, nasıl “emekten yana” parti olacak?

Aslında CHP'nin bu yaptığı, sosyal demokrat bir partinin temel görevidir. Umut yaratıp emekçileri kendine çekmek ve oyalamak.

Bunu geçen ay görüştüğü Avrupa Birliği yöneticilerine, TUSİD'lı büyük patronlara, işçi düşmanı kararları çıkaran Kemal Derviş'e anlattı, onlardan icazet aldı.

Emekçiler, 1970'i yıllarda temel olarak CHP ve sonra da DYP ile oyalandı. 1970'li yıllarda Ecevit'in CHP'si “ortanın solu” iddiasıyla öne çıkıp, emekçileri oyaladı ve sonra da generalere

ezdirdi. Askeri darbenin baskısı biraz azaldığında ise 1990'lara gelinmişti ve piyasaya Özal'ın ANAP'ı çıktı. “Çankaya'nın şişmanı, işçi düşmanı” Özal ve partisinin gerçek yüzü bir süre sonra ortaya çıktı. 2000'li yılların çoğu AKP'nin sözde “kimsesizlerin kimsesi” olma kandırmacasıyla geçti. Eğer emekçiler, önümüzdeki onyılların, yeniden CHP ya da başka bir partinin umutları yıkmasıyla geçmesini istemiyorsa, kendi hakları ve sorunları için örgütlenmek ve doğrudan mücadele etmekten başka yol yoktur. (05.11.10)

yani aylardır benzeri sözler söylüyor ama uygulama yok! İzmir Kent AŞ işçilerinin, kadrolu olarak işe geri alınacağı açıklanmıştı, henüz bir gelişme olmadı. İstanbul'da CHP'li belediyelerde, binlerce taşeron işçisi, en kötü koşullarda, sendikasız, çalışmaya devam ediyor. Hemen kadroya alınmaları önünde yasal bahaneler ileri sürülse dahi, örneğin sendikalı yapılabilir, ücretleri arttırılabilir, çalışma koşulları iyileştirilebilir. Ama laftan öte bir uygulama yok!

Üstelik, CHP'nin doğrudan etkisi olacağına, Kılıçdaroğlu'nun ziyaretinden

Başörtüsü özgürlük değil, kadına yönelik baskının sembolüdür!

Üniversiteye türbanla girişin serbest bırakılması, ilkokula giden kız öğrencilerin başörtüsüyle derse girmeleri nedeniyle tartışma başlattı.

Kadın bedenine getirelen her kısıtlamanın kökeninde, kadını bir erkeğin özel mülkü olarak görme vardır. Sadece erkeklere tanınmış olan bu hak, dinler tarafından onaylanıp, desteklenip sürdürülüyor.

Kadın üzerindeki bu mülkiyetin savunulacak hiçbir tarafı olamaz.

Bu nedenle türbanı bir “özgürlük” veya “dini hak” olarak görmek, hem özgürlüğün kendisine hem de hakkın kendisine aykırı.

AKP, iktidarda olduğu yıllar boyunca, türban sorunun çözeceği mesajını veriyor ve bunun için daha fazla oy istiyor. Bazı çevreler, AKP'nin bu “sorunu” çözmeye gerçekten niyeti olmadığını söylüyor: Çünkü türban, hükümetin elinde bir oy isteme bahanesi, deniyor. Böyle olsa bile bu konuda ilerleme olduğu açık.

En azından türbanlı öğrencilerin, daha önce alınmadıkları sınavlara ve üniversiteye alınmasına ilişkin kağıt üzerinde ve fiili uygulamalar yaygınlaştı. Hükümet kanadı, “18 yaşını doldurmuş” yani “yetişkin” kabul edilen herkesin, kıyafet “serbetliği”nin olması gerektiğini söylüyor. Ve başka bir amaçlarının, örneğin ilköğretim veya lisede türbana izin gündemlerinde olmadığını açıkladılar.

Bu komik bir aldatmacadır. Hiçbir genç kadın, dini inancına

18 yaşında karar vermez, bu kararından ötürü türban takmaz. Bu süreç, çok daha önceden başlar. Tıpkı, ilköğretim çağındaki bir çocuğun, kendisine uzatılan mikrofonlara “dini inancımдан ötürü türban takıyorum” demesi gibi. O yaştaki bir çocuğun “dini inancı” olmaz, din nedir, tam anlamaz bile.

Ancak gençler, ilkokuldan başlayarak, 1980'de darbeci, Kemalist generallerin emriyle

zorunlu olarak din dersi eğitimden geçiyor, aileleri, kuran kursları tarafından yönlendiriliyor. Gençlerin, sorgulaması değil, tekrar etmesi, keşfetmesi değil, boyun eğmesinin istendiği bir eğitimden geçtiği düşünülürse, nasıl kendi tercihlerini, görüşlerini oluşturmaları beklenebilir?

Eğitim Bakanı, sınıfa türbanla giren öğrencilere neden engel olunmadığını yanıtlarken, “kıyafetinden ötürü hiç kimse eğitim hakkından mahrum

bırakılamaz” diyor. Üç çocuk için bu kadar özenli olan bakan, her yıl ilkokula gidemeyen 100 bini aşkın kız çocuğuna aynı ilgiyi göstermiyor.

Üniversiteye türbanlı girilmediği için bir çok genç, türban baskısı yapan ailesine bu gerekçeyle karşı durabiliyordu. Ancak bu gençlerin elinden, bu imkan alındı. Artık, gerici bir çok baba, kız çocuklarına daha rahat baskı yapacak. Türbanı “özgür tercih” olarak görüp destek veren, kimi sol çevreler, işte bu gericiliğe destek vermiş oldular.

Bir insanın, ne giyeceği, ne düşüneceği, nasıl hareket edeceğine, kendisi dışında birinin, bir kurumun, dinin, alesinin veya başka herhangi bir yerin karar vermesi hiçbir şekilde özgürlükle bağdaşmaz.

Türban takma “özgürlüğünü” savunanlar, kendilerine ilişkin hiçbir seçim yapma olanağı olmayan kız çocuğu ve kadınların haklarını aynı hararetle savunmuyorlar. Örneğin kadınların töre

bahanesiyle öldürülmesi, kocaları tarafından dövülmeleri, ... Aksine türban en önemli tartışma konusu çünkü kadının örtünmesi, gerici fikirlerin, kadına yönelik dini baskının en açık, en görünür simgesidir.

Bu nedenle türban serbestliği yönündeki her adım, kadın özgürlüğünün bir adım daha kısıtlanması demektir.

Kadınlar üzerindeki, başta dini olmak üzere cinsiyetçi, mülkiyetçi tüm baskılar kalkmalıdır. (02.11.2010)

Fabrikalardan... İşyerlerinden

Belediye

Sorunlar her zaman olacak

Kış mevsiminin başlamasıyla birlikte çalışma koşullarımız zorlaştı.

Sözleşmemizde, işveren işçinin sağlığını koruyucu ve iş için gerekli tedbirleri alır, deniliyor. Ancak, zaman zaman koruyucu eşya üzerine tartışma oluyor. Eldiveni, işçiler kendi paralarıyla alıyor. İşçilerin itirazlarına rağmen, işveren bildiğini okuyor. Sendikacılar ise işveren ne derse doğrudur, mantığıyla hareket ediyor.

Bu yıl yağmurluklar yenilendi. Önce, yırtık olanlar değiştirilecek dendi. İşçinin itirazı yoğunlaşınca bu söylediklerinden vaz geçtiler, gece vardiyasının tümüne vereceklerini açıkladılar. Çünkü işçiler haklıydı. Yeni verilenler, çalışırken rahat hareket etmemize olanak sağlıyor. Eskilere göre işe daha uygun.

Ama bu kez de, iki yıl kullanmak üzere verildiğini belirten bir evrağa imza atmamız istendi. İşçiler bu tür imzalara yabancı değil. Daha önce, ilk yağmurluklar dağıtılırken de benzeri yapılmıştı. Ama geçen yıllar, söylenenin fazla kıymetinin olmadığını gösterdi.

Servis sorunu ise daha çözülmüş değil. Çağlayan meydanının trafiğe kapanması ile daha da çıkmaza girdi. İşçiler, şube başkanının işyerine gelmesini istiyor. Ama henüz gelmiş değil.

İşçiler, sorunlarını dile getirdikçe çözüldüğünü görüyorlar. Eksik ve yanlış uygulamalara karşı mücadele sürdükçe ve işvereni rahatsız

etmeye devam ettikçe, kazanan işçiler olacak. (29.10.2010)

Gıda

İşten çıkarma tüm işçilerin sorunu

Temizlik işini yapan taşeron şirketin ihaleyi kaybetmesi sonucunda, bu işte çalışan 60 işçiden 20'sinin işten çıkarılacağı söylenmişti. Fakat işi devralan şirket, kalan işçilere asgari ücret teklif etti. Ücretlerinde bu düşüşü beklemeyen işçiler, kabul etmediler. Bunun üzerine yeni patron, kalan 40 işçinin de işine son verdi.

Dört yıldır çalışan işçiler, bu süre içinde asgari ücretin biraz üstünde, 700 lira civarında ücret alıyorlardı. İşçilerin tümünün, yeni patrona aynı cevabı vermesi ve ağız birliği yapması, aralarında bir örgütlülük olduğunu gösteriyor. Bu nedenle, kimseyle görüşürülmeden ve farkettilmeden işten çıkarıldılar.

Sendikacılara sorduğumuzda, kendilerini ilgilendirmediğini ve işçi çıkarılmasının doğal ve yasal çerçevede gerçekleştiğini söylüyorlar.

İşçiler, işbaşında gelişmeleri konuşmaktan çekindi. Çünkü sendikacılar ve patronun adamları, patronun haklı olduğunu söyleyip duruyordu. Her sözleşmeye yaklaştığında olduğu gibi çıkış söylentileri ile işçileri korkutmaya da çalışıyorlar. Böylece sözleşme boyunca en küçük itirazda ve mücadelede bulunmamızı engellemeye çalışıyorlar. (Bir işçi)

Adalet mülkün temelidir!

Davutpaşa'da beş katlı bir iş merkezinde 31 Ocak 2008'de meydana gelen ve 21 kişinin öldüğü, 115 kişinin de yaralandığı patlama ile ilgili davada, 11 zabıta görevlisi dinlendi.

Duruşmada, Zeytinburnu Belediyesi'nde çalışan zabıta görevlileri, iş merkezinin bulunduğu bölgeden sorumlu olmadıklarını ve kendilerine yazılı ya da sözlü bir talimat gelmediği sürece denetim yapma haklarının olmadığını, ancak o bölgedeki diğer iş merkezlerini denetlediklerini söylediler.

Son duruşmada Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı görevlisi hakkında da dava açılmasına karar verildi. Böylece her duruşma, karınca adımıyla ilerliyor ama işçilere karşı bir dava açılsaydı hemen sonuçlanırdı..

Davutpaşa'da patlamanın olduğu havai fişek atölyesinin kaçak çalıştığı, denetlenmediği, hiçbir işyeri kuralına uygun olmadığı artık çok iyi bilindiği halde, iki yıldır mahkeme sonuçlanmadı.

Mahkemelerin, resmi kurumların oyalama, sürüncemede bırakma, suçlu birbirinin üstüne atma ya da sorumluluk kabul etmeme gibi tavırları, aslında patronların bu atölyede olduğu gibi tahlikeli koşullarda, kaçak işçi çalıştırmalarına bir biçimde destek oluyor. Ceza almayacaklarını gören patronlar rahatça işçilerin yaşamlarını tehlikeye atıyor; devlet görevlileri de sorumluluklarını yerine getirmiyor. (04.11.10)

Metal işçilerine lafta zam önerisi!

Ekim ayı başında 160 işletmede çalışan 120 bin metal işçisini kapsayan sözleşme için yapılan 6 görüşme sonucunda, patronları temsil eden MESS, Türk Metal'in saat ücretine yüzde 5 artış talebine karşı, binde 1 zam teklif etti.

Patronlar, aylık 2 lira 25 kuruşluk zam önerisinin yanı sıra mesailerde yüzde 25 indirim, deneme süresinin 4 aya çıkarılması, esnek çalışma maddelerinin sözleşmeye girmesi ve uygulanmasını da istiyor.

Şimdi uzlaşmazlık zaptı tutuldu. Sendika yöneticileri, kapıyı açık tutuyor. Taleplerini kazanmak için mücadele edeceklerini değil, kabul edilirse sözleşmeyi imzalayacaklarını söylediler.

Sözleşme kapsamında olan Ford Otosan, OYAK Renault, Mercedes Benz ve Tofaş, en çok kâr eden ilk 50 kuruluş arasında. Patronlar, geçen yıllarda olduğu gibi dünyada süren krize rağmen kâr rekorları kırıyor.

Ekonomi büyüyor, sektör büyüyor ama işçinin ekonomisi büyümüyor, cebine giren para artmıyor.

Bunun bir nedeni, patronların yüksek ücretle çalışanları işten çıkarması nedeniyle saat ücretinin düşmesidir.

Bir sendikacı, MESS'e bağlı işyerlerinde kağıt üstünde ortalama ücret 5.60 lira olmasına rağmen, gerçekte 5.40 lira olduğunu açıkladı. Net aylık ele geçen 1.191 lira, sendikacının istediğimiz zam kabul edilirse, saat ücreti 6.13, net aylık 1.305 liraya çıkacak.

İşte kâr rekorları kıran patronların, onların kasalarını dolduran işçiye vermek istemedikleri para! Bu miktar, resmi rakamlara göre 4 kişilik bir aile için yoksulluk sınırı.

Metal sektörünün en büyüklerini oluşturan otomotiv şirketleri, sadece bu günlerde düzenlenen, otomobil fuarında, neredeyse işçilerin yıllık ücretleri kadar para kazandılar.

Onlara bu kazancı sağlayan arabaları üreten işçilere ise sadece bantlarda daha hızlı çalışmak düşüyor.

Metal işkolundaki en büyük fabrikalarda, Türk Metal sendikası örgütlü. En az üyesi olan sendika ise DİSK'e bağlı Birleşik Metal.

Birleşik Metal, bu işkolunda çok zorlu örgütleniyor. Üye yaptığı her dört işçiden üçü işten çıkarılıyor. Son olarak, işyerine sendika getirmek isteyen, 25 Mutaş Demir Çelik AŞ işçisi, işten çıkarıldı. Kendilerini fabrikaya kapatan işçilere su, ilaç ve yiyecek götürmek isteyen ailelere, patronun isteğiyle polis engel oluyor.

Ancak her şeye rağmen, sözleşme için tüm sendikaların ortak hareket etmesi, işçinin yararına. Buna rağmen sendikal rekabet, sözleşme döneminde bile devam ediyor. Birleşik Metal, siyasi

nedenlerle, patronlardan çok Türk Metal yönetimini eleştiriyor. Bu da en çok patronlara yarıyor.

Nitekim, sendikal rekabeti fırsat bilen patronlar, İzmir'deki Asil Çelik işçilerini üç yıl sıfır zamlarla çalıştırdı. Niğde'de DİSTAŞ işyerinde göstermelik, yarım sayfalık bir sözleşme imzalandı.

Patronlar, demir-çelik fabrikalarında da ekonomik kriz bahanesiyle ücret indirimi dayatmışlardı.

Metal işkolu, kâr oranının en yüksek olduğu işkollarından. Yani patronlar, işçilere çok daha yüksek ücret verebilir. Yine bu işkolu, en yüksek sayıda işçi ile toplu sözleşme imzalanan işkoludur.

Bu nedenle, eğer ortak bir mücadele yürütülürse, işçilerin daha iyi ücret almaları mümkün olabilir. Üstelik, tüm işçi sınıfına iyi bir örnek de olacaktır. (01.11.10)

Siyasetin Gündemi

Taksim'deki canlı bomba suikastı

31 Ekim'deki intihar saldırısının, tam da PKK'nın tek taraflı ateşkesinin bittiği günün sabahına denk düşmesini fırsat bilen bazı medya çevreleri, hemen "PKK" ve onun üzerinden Kürtleri hedef göstermeye başladı. Patlama sonucu eylemi gerçekleştiren kişi öldü ve 15 polis olmak üzere 32 kişi de yaralandı.

Bu gibi milliyetçi ve bağnaz sömürü çevrelerinin farklı davranmaları beklenemezdi. Ancak hükümet çevreleri de bu kadar net olmasa bile suikastı kullandılar.

Eylemi, kendini PKK'dan bağımsız bir örgüt olarak ifade eden ve daha önce de benzer eylemler yapan, kısaca "TAK" isimli bir örgüt üslendi. Ancak resmi çevreler ve bazı medya çevreleri bu örgütün PKK ile bağlantılı olduğunu söylüyor.

Sadece son on yılların değil, yüzyılların bu konudaki tarihine bakıldığında bu gibi eylemlerin ne ezilen hakların ne de emekçilerin mücadelelerine ve davalarına hizmet etmediği ve sonuç itibarıyla de sömürü düzeninin değirmenine su taşıdığı tartışılmaz bir şekilde ortada.

Her şeyden önce savunulduğu iddia edilen dava veya mücadele ne olursa olsun, bu gibi kör terör eylemlerinde, toplumun herhangi bir bireyini, suçlu olsun veya olmasın, geliş güzel bir hedef aldığı için haklı olarak kitlelerin onayını almıyor.

Üstelik hakim sınıfların iktidarı, kitlelerin mantıklı tepkisini bu gibi ortamlarda

kullanıp kendi baskıcı devlet mekanizmasını ve kolluk güçlerini, haklı ve gerekli bir şekilde öne sürerek, baskıcı düzenin hem gerekli olduğunu hem de "kitleleri teröristlere karşı koruduğunu" iddia edebiliyor.

Bilindiği gibi Türkiye'de ve başka ülkelerde, örneğin İtalya'da, Gladio örneğinde olduğu gibi, "derin devlet" bu gibi terör eylemlerini ya direkt kendi kadroları ya da belirli kişi ve çevreleri kullanarak uyguladı.

Böylece geniş kapsamlı "terörü" ve baskı sistemini, kitleler gözünde meşru kılıp gerekliliğini dayatıyor.

Tabii ki bizim "özel kaynaklarımız" olmadığı için bu suikast eyleminin arkasında ne gibi somut gerçekler olduğunu bilmiyoruz ve bilemeyiz. Ancak her şeyden önce burjuva devletin, hükümetinin ve medyasının söylediği ve ileri sürdüğü her haber ve iddiayı "doğru" diye kabul etmeyip onlara şüpheli gözlerle bakmalıyız.

Somut olarak bu suikast eylemine gelince: Kimin yaptığına ilişkin gerçek deliller olmadan, her siyasi çevre, karalamak istediği kesimlere

atfediyor. Kesin deliller olmadan, kesinmiş gibi iddia etmek hiçbir ahlaka uymuyor. Ama burjuva hükümetleri ve basını bunu sürekli yapıyor.

PKK'yı suçlayanların doğru söylediğini varsayalım. Bizler için böyle bir şey kesinlikle ne Kürt emekçilerin ne de Kürt halkının gerçek çıkarlarını savunmuyor.

Başka olasılıklar da vardır ve bunlar mümkündür: Örneğin "savaş lobisi" veya ordu

içerisinde bu gibi eylemler yoluyla suyu bulandırıp belirli çıkarları savunma peşinde olanlar, başka ülke gizli servislerinin manipüle ettiği çevreler gibi iddialar da vardır. Geçen yıl olan Güngören'deki bombalı saldırı benzer bir örnek olarak gösterilebilir.

Siyasi çevreler ve medya, intihar

saldırısının, nedenleri, bundan kimin çıkar elde edeceği, kimin zarar göreceği üzerine değil, kimin yaptığını tartışıyor, tartışılmasını istiyor. Bu, doğru değildir. Esas tartışılması gereken, böyle bir şeyin neden yapıldığı, neye yarayacağı ya da neye zerer vereceğidir.

Sonuç itibarıyla bu gibi terör eylemleri bazı çevreler tarafından çok sert, radikal görünse de ezilen hakların ve sömürülenlerin mücadelesine yardımcı olmadığı gibi zararlı olduğu kesin. Emekçilerin ve ezilen hakların kurtuluşu için "kestirme yol" diye ileri sürülen yollar, çıkmaz sokaklardan ibarettir! (05.11.10)

Uluslararası Gündem

Fransa

Emeklilik reformuna karşı mücadele sürüyor!

7 Eylül'de yapılan ilkinden sonraki her genel eylemin hemen ertesi günü hükümet, eylemlerin bittiğini açıklayıp durdu. Her genel eylemin ardından, hareketin nefesinin kesildiğini, her yürüyüşten sonra, katılan sayısının azaldığını iddia etti. Ama gerçekler ortada: İki ay geçmesine rağmen hareket canlı!

Çalışma bakanı Eric Woerth, yasa hem Meclis hem de Senato tarafından onaylandığı için emeklilik hakkına hükümetin yaptığı saldırılara karşı grev ve yürüyüş yapmanın artık bir işe yaramadığına ikna etmeye çalışıyor. Ancak bu iddia, iki nedenden dolayı yalan. Her şeyden önce hükümeti, yapılan kötü bir yasa iptal etmeye zorlayabiliriz. Ek olarak da bu hareket, emeklilik yaşının uzatılmasına karşı yoğunlaşmış olsa da, hoşnutsuzluk sadece bununla sınırlı değil.

Emekçiler, yıllardır hükümet ve patronların saldırısına uğruyor. Saldırı, sadece emeklilik hakları ile sınırlı olmayıp tensikat, işsizliğin artması, gençler için bir gelecek güvencesinin kalmaması, ücretlerin dondurulması ve de ücretlerden yapılan ek kesintiler sonucu satın alma gücünün sürekli azalmasıyla da yapılıyor. İki mecliste birkaç yüz ayrıcalıklı milletvekilinin oy vermesiyle biriken öfkeler yok olmayacak.

Muhakkak ki bazı grevler bitti, ancak bazıları, örneğin Marsilya'da limanın felç olması gibi, devam ediyor. Diğer yandan petrol rafinelerinde ve demiryollarında çalışan bütün emekçiler, grevden vazgeçmedi.

Ama durumu fırsat bilen hükümet, artık grevlerin azınlık grevi olduğu masalını anlatmaya başladı.

Evet, grev ve yürüyüşlere katılanlar, emekçilerin çoğunluğu oluşturmuyordu. Ancak en az 2-3 milyon emekçinin yürüyüşlere, eylemlere ve grevlere katılması ve de emekçilerin çoğunun açıkça desteklemesine rağmen azınlık grevlerinden söz etmek utanç verici.

Destek bugün de devam ediyor. Trenlerin çalışmaması, benzin istasyonlarında benzinin kalmamasından birçok emekçinin etkilenmesine rağmen şikayetçi olmadıkları gibi mücadeleleri desteklediklerini kamuoyunda açıkça ifade ettiler. (Kamuoyu yoklamaları halkın yüzde 71'nin mücadeleyi desteklediğini gösterdi ÇN) Bu güne kadar eylemlere katılmayan veya katılmayan emekçiler, bazıları net olmadan bazıları ise açıkça başkaldıranların haklı olduğunu ifade ettiler.

Bu şartlarda bir avuç imtiyazlının, azınlık hareketi diye söz edip emeklilik yaşını ve sigortalı çalışma yıllarını artırma kararı almaları utanç vericidir. Bütün kitleler şunu açıkça gördüler: Bankalara destek vermek için birkaç saat içerisinde yüzlerce milyar avro bulup onlara teslim eden hükümet, 2015 yılında emeklilik kasasında 15 milyar açık olacağı ve bunun için emeklilik haklarına saldırdığını sıkılmadan söylüyor.

Bu hareket şimdiden ülkenin siyasi havasını değiştirdi. Bu harekettten önce Sarkozy ve yandaşlarının, küstahça ve

yalan söyleyerek hazırladıkları kararların mutlaka gerekli olduğunu ve üstelik hükümetin, bunların kitlelerin çoğunun çıkarlarını savunduğunu söylediklerini bir hatırlayalım!

Bu hareket ve elde ettiği destek, devleti yönetenlerin gerçek yüzlerini ortaya koydu: Devleti yönetenler, kitlelerin çıkarlarına karşı olan ve bir avuç zenginin çıkarlarını savunan Karagözler'dir.

Grevin rakamlarla ölçülemeyen ama yine de çok önemli başka bir kazancı vardır. Bu eylemlere katılan 2-3 milyon kadın ve erkek emekçi, ortak toplumsal bir mücadelenin, yürüyüşlerin ve grevlerin deneyimini yaşadılar. Böylece harekete geçen işçi sınıfının ne kadar büyük bir güç oluşturduğunu gördüler.

Evet, mücadele edenler ve mücadele etmeye devam edenler doğru yoldalar, çünkü emek dünyası için başka bir yol yoktur. Emekçiler baş kaldırdılar. Bu ülkeyi yöneten hükümet ve ona emir veren patronlar, bundan böyle şunu iyi bilmelidirler ki bu dünyada emekçiler de var. Aynı safta yer alan hükümet ve patronlar ve onlara karşı olan emekçiler arasındaki güç dengesi tabii ki temel olarak değişmedi. Ama bu yaşananlar, güç dengesinin değişmesinin başlangıcı olabilir. LO (25.10.2010)

Cameron'un kemer sıkma planı: Emekçilere karşı hazırlanan bir savaş

Önce medya ile zemin hazırlandı ve ardından 20 Ekim'de David Cameron, geçen Haziran'da sunduğu "acil bütçeyi" tamamlayan, kemer sıkma planını açıkladı.

Bankaların kurtarılması için yapılan harcama yüzünden büyüyen devlet açığını kapatmak bahanesiyle, 2015 yılına kadar devlet harcamalarında yüzde 13'lük (93 milyar avroluk) kesinti yapılacak ve devlet gelirini artırmak için Ocak 2011'den geçerli olmak üzere KDV, yüzde 17.5'ten, yüzde 20'ye çıkarılacak.

Bu saldırılardan en çok etkilenecek olanlar en zor durumda olanlardır: Bütçe kısıtlamadan en çok zarar görecektir olanlar özürlüler, iş kazalarından dolayı sakat kalanlar ve en yoksul aileler. İşçi Partisi hükümetinin işsizlere karşı önlemleri artacak. Bir iş için onlarca adayın olması umurlarında değil! Çalışma Bakanı Duncan-Smith, utanmadan Gal'li işsizlere "bisikletinize binip" iş aramak için neyi bekliyorsunuz, demekten çekinmedi.

Bütün saldırıların esas hedefi işçi sınıfı. Çünkü hem KDV artışından hem de bütçe kısıtlanmasından direk veya dolaylı, en çok etkilenecekler onlar.

Emeklilik hakkına gelince; emeklilerin satın alma gücünde önemli düşüş yaşanacağı gibi kamu sektörü emeklilik ödeneğinde kesinti olacak. Üstelik emeklilik yaşı uzatılarak 2020 yılında 66'ya çıkarılacak (şu anda emeklilik yaşı kadınlar için 60 ve erkekler için 65'tir). Üstelik Cameron bunların bir "başlangıç" olduğuna vurgu yaptı!

Tüm bunlara ek olarak, kamu sektöründe 460 bin istidam azaltılması (toplamın yüzde 9'u) ve kamu yatırımlarının

kısılmasının yansıması olarak, özel sektörde de 500 bin ile 600 bin istihdam daralması olacağı tahmin ediliyor.

Diğer yandan hükümet, kamu gelirlerini sermayenin talanına biraz daha açıyor. Kamu sağlık sistemini yeniden şekillendirme bahanesiyle, bölgesel sağlık sistemleri arasında uyum sağlayan hizmetleri kaldırıp birçok sağlık hizmetini özel sektöre devredecek. Böylece, bu alanda yaşanan keşmekeş daha büyüyecek, verilen hizmetler daha kötüleşecek ve de devlet, özel sektöre daha büyük kazançlar sağlayacak. Aynı yöntemlerin eğitim alanına da uygulanacağı kararlaştırıldı ve şimdiden öğretmen sayısında 40 bin azalma ön görülüyor.

Bu özelleştirmeler, belediye hizmetlerinde daha büyük tahribatlara yol açacak. Belediyeler, devlet harcamalarının dörtte birini yapıyor ve birçok alanda, kitlelere hizmet veriyor. Cameron, belediye harcamalarında önemli kesintiler yapmak için tüm yetkileri verdi. Bunun sonuçları ne olursa olsun umurunda değil. Üstelik önemli belediye hizmetlerini taşeronlaştırarak özele devretmek için gereken yardımları yapacağını da belirtti.

Şu ana kadar belediyelerin tüm harcamalarının yüzde 22'si taşeronlaştırıldı ve bunun sonucu olarak bu şirketlerde çalışan emekçilerin ücretlerinde önemli azalma olup çalışma şartları çok kötüleşti. Şimdi belediyelerde çalışan, kadrolu 2.3 milyon emekçi hem işten atılma hem de çalışma şartlarında kötüye gidiş tehlikesiyle karşı karşıya. Bu konuda kuşkulu olmak yerindedir. Çünkü yasalar resmen yürürlüğe

girmeden bazı belediyeler uygulamaya geçtiler bile.

Bazı büyük kent belediyeleri şimdiden, belediye emekçilerine ücret azalması ile çalışma şartlarını kötüleştiren yeni bir sözleşme dayatıp, eğer bunu imzalamazlarsa işten atılacakları tehdidi yapıyor. Bu sözü edilen ve bazı başka belediyeler ek olarak, kadrolu olmayan emekçileri (çalışanların yüzde 15'i) şimdiden işten attılar. Örneğin bu nedenle bir kentte belediyenin evlere yaptığı sağlık hizmeti artık verilemez duruma geldi, çünkü bu hizmetleri veren emekçilerin çoğu işten atıldı. Başka bir kent belediyesi, bütün belediye hizmetlerini taşeron vereceğini (böylece müdürler ve muhasebeciler dışında) bütün belediye çalışanlarını işten atacağını duyurdu. Londra'da bir semt belediyesi, bu güne kadar ücretsiz olan bazı hizmetleri, bundan böyle paralı yapacağını açıkladı. Yukarıda verilen örnekleri çoğaltmak mümkün, çünkü her gün yenileri ortaya çıkıyor.

Bütün bu gerçeklere rağmen Cameron, ısrarla, özel sektörün "ekonomik canlanmanın motoru" olduğunu ve işten atılan emekçilerin yerine istihdam sahası açacaklarını anlatıyor. Halbuki özel sektör patronları, özellikle son iki yılda büyük tensikatlar yaptı ve yeni işe aldıkları emekçileri geçici ve özellikle de yarım gün çalışma koşullarında alıyorlar! Aslında bu kararların tek bir amacı var: Krizi bahane ederek, emekçilerin sırtından burjuvaziye devlet olanaklarından daha çok yararlanma imkanları sunmak. Gündemdeki soru ise emekçilerin bunu kabul edip etmeyecekleri. LO (29.10.2010)

Sınıf Mücadelesi'nin Sözü

Fransa'da emeklilik hakkına saldırı ve genel grev

Fransa'da, özellikle son iki yıl içerisinde kriz nedeniyle, kazanılmış emekçi haklarının budanmasına karşı çıkmak ve engellemek için birkaç kez yüksek katılımlı, bir günlük genel grev yapıldı. Bu eylemlere katılım çok büyük boyutlarda olmasına rağmen, sendika yönetimleri sürekli olarak hükümet yetkilileriyle görüşmeye çalışıp daha fazla ileriye gitmemeyi tercih ettiler. Bu yıl, genellikle Ekim veya Kasım aylarında ve hatta daha geç bir dönemde yapılan bir günlük genel eylem yerine yaz tatilinden döner dönmez, yani 7 Eylül'de başlayan ve onu takip eden haftalarda daha sık ve daha yoğun genel grevler tertiplendi.

Geçen yıl 29 Ocak ve 19 Mart günlerindeki genel eylem günlerini çok iyi hatırlıyoruz. Sendika konfederasyon yöneticileri, hep birlikte hareket ettiler ama yine hep birlikte bu genel eylem günlerini arkası gelen ciddi ve karalı bir mücadeleye dönüştürmekten özellikle kaçındılar. Emekçiler bu çağrılara kitlesel bir katılımla cevap verdi. 29 Ocak eylemine katılım, kitlesel oldu ve hatta 19 Mart eylemine katılım daha da kitlesel olmasına ve emekçilerin, biz mücadeleye hazırız, sinyaline rağmen, frene basıp 1 Mayıs'ta dostlar alışverişte görsün mantığıyla, bir yürüyüş tertiplediler. Sonra birlikte yine iş olsun diye 13 Haziran'da bir genel eylem tertiplendi ve ardından hiçbir açıklama yapılmadan her konfederasyon, bölünmüş bir şekilde ufak tefek eylemler düzenledi.

Konfederasyon liderlerinin ciddi bir mücadele başlatmak istemedikleri açıkça ortadaydı.

Örneğin en güçlü konfederasyon olan CGT, farklı günlerde farklı iş kollarında ve bazen hatta bir işyeri ile sınırlı olan bir eylemler ajandası oluşturmuştu. Eylemlerin işten atılmalara ve emekçilere karşı saldırılara dur demek için ortak bir hedefi olmuş olsa da, bölünmüş ve dağılmış olmaları nedeniyle etkili olmadıkları belliydi.

2009 sonbaharında hiçbir ciddi hazırlık veya eylem yapılmadığı gibi CGT dahil, patronların ve hükümetin zaman kazanma siyasetlerinin değirmenlerine su taşıdılar. Örneğin CGT'nin bu dönemde yaptığı "en büyük iş" Sarkozy'nin tertiplediği "sanayiye kurtarma" konferansına katılmak oldu.

Bu sonbahar, 7 Eylül'den itibaren başlayan emekçi eylemleri, önemli olmasına rağmen, işçi sınıfının büyük ve önemli bölümleri hala daha mücadeleye fiilen katılmış değil. İşçi sınıfının büyük bir bölümünün, çok önemli boyutlara varan işsizliğin etkileri ve solun iktidardayken uyguladığı kemer sıkma siyasetleri ve sendika liderlerinin davranışları yüzünden morali yerinde değil.

İşçi sınıfının çoğunluğu, olayları dikkatle izlemeye devam ediyor ve uğradığı saldırılar konusunda düşünüp anlamaya

çalışıyor. Emekçilerin çoğu bu defa, gerçekten ortam elverişli mi, mücadeleye katılıp ücretin bir kısmını kaybetmeyi ve hatta işten atılmayı göze almalı mıyız, sorularını kendi kendine soruyor.

Son yıllarda kazanılmış hakların bir kısmının yitirilmesinin ölü toprağı emekçiler üzerinde etki yapıyor. Üstelik şimdiye kadar, sendika liderleri, gerek emeklilik hakkı gerek kazanılmış diğer haklara karşı yapılan saldırıları püskürtmek için ciddi bir mücadele yapmadıkları gibi, bazen bunlara suç ortağı bile oldular. İşçi sınıfı bunları biliyor ve görüyor. Bu nedenden dolayı, sendika yönetimlerine güvenmiyor ve onların patronların ve devletin krizi fırsat bilerek yaptıkları saldırılara karşı genel bir savunma planlarının da olmadığını bilincinde.

Sendika yönetimleri, özellikle 2003'ten bu yana, saldırılar karşısında işçi sınıfının çıkarlarını savunmak için hiçbir ciddi çaba göstermedikleri gibi şimdiki saldırılar karşısında ya pasif kaldılar ya da suç ortaklığı yaptılar. Örneğin CFDT, CGC ile birlikte, emeklilik hakları ile ilgili ihanet içeren bir sözleşme imzaladı. CGT ise akıl hocalığı yapmakla yetinmişti.

Bu sendika yönetimleri, 2003 ile 2010 yılları arasında hiç değişmediler. Onların temel siyasetleri, hükümet ve patronlar tarafından işçi sınıfının muhatabı olarak kabul görmektir. Bu açıdan, CFDT'nin siyaseti çok açık ve nettir. CFDT, 2003 yılında, o zamanın Çalışma Bakanı Fillon (şimdiki başbakan) ile emeklilik hakkına büyük darbe vuran bir anlaşma imzalamıştı ve bu nedenle de 30 bin üyesini kaybetmişti. Çünkü bu üyeler, bu ihaneti kabul etmeyip başka sendikalara gittiler.

Özellikle bu yılın başından itibaren hükümet, sendika liderlerini yok saymaya, onlara gereksiz pay vermeye değemeyeceği düşüncesiyle yaklaşmaya başladı. Yani özcesi hükümet, sendikaları muhatap alıp niye boşuna harcama yapıp zaman kaybedelim gibi bir yaklaşımda bulundu.

İşte hükümet emeklilik haklarına yaptığı bu son saldırıda sendika yönetimlerini iş olsun diye bile görüşmelere çağırmadı. Çalışma Bakanı Woerth, yalan söyleyerek yaz tatilinden önce emeklilik reformunun sendika yöneticileriyle birlikte hazırlandığına dair açıklama yaptı.

Bu yalan karşısında küplere binen sendika liderleri, başta CFDT genel sekreteri Chereque ve CGT genel sekreteri Thibault, görüşüp bu yalana karşı

büyük tepki gösterdiler. Onlar için artık bu kadarı da fazla oluyordu.

Ama sendika bürokrasisi, konfederasyon yöneticileri, bu nedenle dönüşüm yapıp değişmediler. Artık bundan böyle burjuvazinin saldırılarına karşı işçi sınıfının genel bir taaruzunu hazırlayacak bir siyaset gütmeye karar vermediler. Ancak kendi öz çıkarlarının ayaklar altına alınmasına da müsaade etmek istemiyorlar.

Hükümet, sendika bürokrasisini, gerek emeklilikle ilgili gerek çalışma şartları gerek kadınların emeklilik sorunlarında masa etrafına bile davet etme zahmetine katlanmadı. Yani onlara yalayacak küçük bir kemik bile atmadı.

Genel olarak emekçilerin gözünde, özel olarak da kendi üye ve tabanları karşısında gözden düşmüş sendika bürokrasisi (özellikle de geçen ilkbahar döneminde ve 1 Mayıs dolayısıyla ciddi bir şekilde yıpranmıştı) artık yitirilmiş itibarını yeniden kazanmak zorunda olduğunu iyice idrak etti. Yaşanan bu son durum ve sendika yönetimlerinin ihtiyaçları hükümet ile bir bilek güreşini onlar için kaçınılmaz kıldı.

Sağ hükümet tarafından artık muhatap olarak kabul görmeyen sendika yönetimleri kendileri için çare olarak solun önümüzdeki seçimlerde yeniden iktidara gelmesini olumlu karşılayabilirler. Sol ise emeklilik haklarına yapılan saldırıya karşı gelişen emekçilerin mücadelesini ve özellikle sendika yönetimlerinin desteğini, iktidara yeniden gelmek için bir fırsat olarak görebilir.

Bu sonbaharda, genel eylem çerçevesinde harekete geçen emekçiler, mücadelelerini sadece emeklilik konusuyla

sınırlı tutmuyorlar. Her ne kadar bunu açıkça ve net bir şekilde ifade etmeseler de temel sorunun emeklilik haklarına yapılan saldırıların da ötesinde işten atılmaların devam etmesi, sosyal hakların bir bir elden alınması, satın alma gücünün sürekli bir şekilde düşüşü, çalışma şartlarının giderek kötüleşmesi gibi genel ve toplu saldırılara karşı köklü bir mücadele gerektiğinin farkındalar.

İşte sözü edilen tüm bu konularda emekçiler olası bir hükümet değişikliğinden medet umamazlar. Sosyalist Parti yeniden hükümete gelse de patronların dayatacağı siyaset değişmeyecek. Çünkü patronlar, bu kriz ortamında, işçi sınıfına hiçbir taviz vermek istemiyor. Sol, hükümete gelirse patronların çıkarlarını savunacak ve bunu gerçekleştirebilmek için de sendika yönetimlerinden destek isteyecek. Böyle bir seçeneği işçi sınıfına çözüm olarak sunmak, onu tuzağa düşürmektir.

İşte bu nedenle devrimci militanların görevi, sendika yönetimlerinin bugün sunduğu imkanları kullanarak işçi sınıfının daha kalabalık ve güçlü bir şekilde mücadeleye devam etmesini sağlamaktır. Bu nedenle sendika bürokrasisinin, bilinçli bir şekilde eylemleri sadece dar bir emeklilik çerçevesinde sınırlamak istediğini ve işçi sınıfının bundan sonra daha büyük saldırılara uğrayacağını, mücadeleyi yarı yolda bırakmamanın elzem olduğunu anlatıp işçi sınıfının daha da kitlesel katılımı sağlamaktır. Çünkü hükümet ve özellikle patronlar, krizin bedelini emekçilere ödetiyorlar ve ödetmeye devam etmekte kararlılar. LO (25.10.2010)

Güncel... Güncel... Güncel...

33 madencinin kurtarıldı: Cumhurbaşkanı şova devam!

Şili Cumhurbaşkanı Sebastien Pinera, Londra'da David Cameron sonra da Kraliçe Elizabeth'le görüşti. Ardından Fransa'ya gidip Sarkozy'yi ve Almanya'ya gidip Angela Merkel'i gördü.

Pinera gittiği her ülkede, yer altında iki buçuk ay mahsur kalan madencilerin çıkardığı taş parçalarının birkaçını hediye olarak veriyor.

Pinera, 33 madencinin sıra dışı kurtarılmasıyla oluşan duyguları sömürmekten hiç utanmıyor. Şili'de maden kazası nedeniyle, maden etrafında toplanan dünya basınının varlığını -bir istisna olarak, geçici bir zaman için olsa da maden emekçilerinin çalışma koşullarıyla ilgilendiler-fırsat bilen Pinera, fazla zahmete katlanmadan kahraman havalara girdi.

Bir İspanyol gazetesinin yazdığına göre mahsur kalan madencilerin yeri tesbit edildiği andan itibaren Pinera, bunu kullanarak kendini kahraman ilan etti. İş, madencilerin kurtarılmasını, sırf o anda orada bulunabilmek için özel olarak geciktirdi. Basının "Şili'nin Berlusconi'si" olarak dalga geçtiği Pinera, madencilerin çıkarılması boyunca kameraların önüne geçip hep ön planda, son madencinin kurtarılmasına kadar artistlik yaptı. İş bununla da

kalmadı. Bütün Şili'yi dolaşacak ve madencileri, kurtarılmalarına katılanları ve kullandıkları eşyaları gösterecek ama özellikle Pinera'yı ön plana çıkarak bir sergi hazırlanıyor.

Pinera çok zengin, milyarder bir iş adamı ve Mart 2010'da cumhurbaşkanı seçildi. Şu ana kadar emekçilerle hiç ilgilenmedi. Ne hikmetse şimdi,

kazanın olduğu San Jose maden sahibi hakkında dava açacağını söyledi. Pinera, Şililere "emekçilerimizin hayatlarına, vücutlarına ve şereflerine daha saygılı olmak için sistemimizi, tavırlarımızı ve süreçlerimizi iyileştireceğiz. Bunu sadece madenlerle sınırlı tutmayıp tarlalara, inşaatlara, ulaşım ve balıkçılığa da yayacağız" dedi. Londra'da, Şili'nin Uluslararası İşçi Bürosu'nun (BİT) 1995'te çıkan maden işçilerinin güvenlik ve sağlık konularıyla ilgili

anlaşmaları imzalayacağını söyledi.

San Jose madeninde, yer altında mahsur kalanların aileleri, en basit güvenlik önlemlerinin bile alınmadığı madenlerin sahiplerini, iş çinayeti olarak adlandırılan tavırlarını teşhir etmek için Pinera'yı beklemediler. Aileler, bu madenin 2007'de ölümcül

kazalar nedeniyle kapatıldığını ve 2008 yılında hiçbir güvenlik önlemi alınmadan yeniden çalışma izni aldığını belirttiler. Maden işletme izni, devlet yetkilileri tarafından, özellikle de ülke jeoloji ve maden hizmetleri tarafından verilir ve bu nedenle esas sorumlu en üst devlet makamlarıdır.

Kurtarılan 33 madenciden biri olan, Edison Pena şu açıklamayı yaptı: "Güvenliğimizle ilgilenmeleri için başımıza bu felaketin gelmesi, yani ölümle baş başa kalmamız gerekti."

Şili cumhurbaşkanının vaatlerinin değeri tahmin edilebilir. Şüphesiz ki fazla bir değeri yok. Gerek Şili'nin gerek diğer ülkelerin madenlerinde patronlar, işsizlik ve yoksulluk ortamından yararlanarak işçilerin hayatlarını kötü ve güvensiz çalışma şartlarıyla tehlikeye atmalarını engellemek için önlemler dayatmak gerekiyor.

Sınıf Mücadelesi Yayınları – BM ICLC – London WCIN 3XX – Fiyatı: 1 YTL / 50 p – 1 Euro

İnternet Adresi: <http://www.union-communiste.org> – <http://www.sinifmucadelesi.net>

E-mail: contact@union-communiste.org

Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 6YTL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 10 YTL/ 5 Pound.